

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KOZLÓNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 frt. Félévre 5 " 50 kr. Negyedére 2 " 25 kr. Egy óra 1 " Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, Kutsai László nyomdájában, azután Telegdi K. Lajos és Ig. Csáthy Károly könyvkereskedésükben, vidéken a postahivatalokban.

Hirdetési díj: öt hasábos petitor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdetéseknek leegyesült díj. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sorra 20 kr. A hirdetéseknek valamint a nyitási költségeknek egyedül a kiadói irodában vétetnek fel. Az előfizetési s hirdetési pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó költségeknek a szerkesztőség irodába czímezendők, nagyujtató lóna-ház 1704. szám alatt

Debreczen, julius 29.

Azok, kiknek örömeik telik abban, ha saját nemzetüket sárba taposhatják, meg lehetnek elégedve. A Várady- és Zichy-féle ügyeket sikerült európai botránnyokká fölfújni. Beszélnek róla a haza határain túl s roskaróinknak a külföldi sajtóban nem kell egyebet tenniük csak lefordítani azt, a mit ellenzéki lapjainkban napról napra olvashatnak és gunyosan végigkérdezik a meggyalázó vádat: romlott, erkölcsileg elcsúszott nép vagyunk!

Ha ezt ohajtották elérni azok, kiket a pártúh vakon ragad a nélkül hogy tudnák hová vagy azok, kiknek szennyes mesterségük a botránnyhajhászat, — elérték. Szomorú, de igaz. Ravasz, irigy nemzetiségi igazgatók kárörvendve mutatnak a magyar fajra: hát ez akar supremáciát gyakorolni a többi nemzetiséggel fölött, ez a rothadt faj, melynek felsőbb osztályai teljesen meg vannak vesztegetve, melynek uralkodó pártja minden aljasságra kész, melynek kormányterfiai csak zsebelésről gondolkodnak? Ime itt vannak róla a bizonyítványok; saját véreik adták ki!

Szégnyen biz ez, nagy szégnyen, de nem nekünk, nem a szabadelvű pártunk, hanem azoknak, kik egyes emberek botlása miatt rá töltek a bélyeget saját hájukra. Mert attól a percztől kezdve, midőn az összes szabadelvű pártot corruptióval vádolják, paléazt törnek az a saját nemzetük fölött. Ha ez nemzet többsége oly megromlott, mint hirdetik, ki fogja akkor elhinni nekik, hogy a becületlenség a kisebbségnél szűzisztin megmaradt?

Ajánljuk ezt figyelmébe minden józanészű és tisztességes ellenzéki polgártársunknak. Mert mi valamit soha sem szüntünk meg becsületeseleményt táplálni politikai ellenteleinkről, úgy most sem látunk arra okot, hogy másképp vélekedjünk. A mit egy ember cselekszik, mi soha sem számítottunk be azt egy pártunk s a szörnyű handabanda, mely ez időszerint folytattatik, nem hiszünk, hogy izlése szerint való volna minden ellenzéki polgártársunknak. Hivatkozhatunk a függetlenségi párt egyik vezérlapjára: a „Független Hírlap”-ra, mely nemrég következő figyelemre méltó sorokat írta:

„A sajtó a nyilvánosság számtartója. De az eseményeknek, melyekkel a nyilvánosság előtt elszámol, valamint az elszámolásnak olyan jellegűnek kell lenni, hogy nem az újdonság, nem a szenzáció kedvéért, hanem az igazság érdekében morális czélből kerüljön ki

a nyomda alól. Botránnyokon élni, akár nimbust vonjon Rózsa Sándor feje körül, újdonságot, botránny minden áron, morális czél nélkül, — ezt tisztességes sajtó nem akarhatja.

„Pedig sajnos a magyar zsurnalisztikának is vannak immár olyan közegei s a legújabb fölmerült és kétségkívül nyilvános érdekű botránnyoknál undorító munkában láttuk őket. Tele torokkal adták elő az eseményeket, igyekezve annak minden részletét az érdekfeszítés számára kidomborítani.”

Számíthat-e a sajtónak ez a része arra, hogy a tisztességes emberek komolyan figyelembe vegyék? A vaj, a vád, a piszkolódás nem fog megtörténni, nem fog elcsúszgatni közlünk senkit. Letöröljük a sarat, mely megdöbölnek s tovább megyünk kötelességünk teljesítésére. Csak öntudatunk legyen tiszta, nem rajtuk hang foltoz az a sár, hanem ama kézen, mely ellenünk fölemelte. Mi nem alacsonyítjuk le magunkat azzal, hogy visszadobáljuk.

— Zichy-Ferraris-Viktor gróf — mint a Pester Lloyd írja — a szabadelvű párt ellenkét Szontagh Pált levélben megkereste, hogy a fenforogó ügy eldöntése végett az országgyűlési képviselőkből minden pártkülömbőség nélkül becsületbíróságot hívjon össze. Egyidejűleg a belügyminiszternél államtitkári hivatalától felfüggesztését kérte, hogy még látszat se legyen, mintha a becsületbíróságra befolyást gyakorolnának. Tiszta miniszterelnök a gróf indokainak tekintetbe vételével Zichy Viktor lemondását már elő is terjesztette a felségének.

— Mint a gomba terem most az ellenzéki sajtóban a sok sületlen vád. Pontról pontra megfelelni rá nem érdemes. De jellemző, hogyan alkalmunk. Multkor Asbóth azt állította, hogy Zichy Viktor gróf 20000 frral tartozott hatvani Deutschnak s ez adósság törlesztése fejében nemesi czímet eszközölt ki hitelezőjének. Asbóth bizonyítékul Deutch izleti könyveire is hivatkozott, melyekből ki kell derülni a 20000 frrnak. Most hogy az nem derült ki, Asbóth írta nekünk az eszébe s egyet fordult: igaz, nem úgy volt, nem Zichy gr. tartozott Deutschnak, hanem választási czélokra adott Deutch 45,000 frrt Tiszta Kálmánnak, Móricz Pál volt a közvetítő. — Kisül azonban, hogy Móricz Pál itthon sem volt akkor, mert a hamburgi vasuti gyűlésre küldték, külső, hogy M. P. a szabadelvű párt pénztárát sohasem kezelte, hogy az egész hazugság; hanem ez azért nem akadályozza meg az ellenzéki vidéki lapjait, hogy át ne vegyék a pikáns hírt.

— A horvát regnicolaris küldöttség üzenete már elkészült s melőbb el fog küldetni a magyar országos küldöttségnek. Mint a „Bohémiá”-nak jelentik, az üzenet tartalma egyáltalán olyan, hogy Magyarország által egész különben is házasodni vágyott. Alárendelt hivatalnokaival szívesen elcsevegett e vagy ama család gazdasága vagy szegénysége s egyik vagy másik lány szépsége vagy rutása felett. Egy nap ismét ez érdekes tárgy felett folyt a társalgás, a mikor a nemes Hu-vang-lin így szól:

— A mellettünk való utcában lakik bizonyos Jang-Kocsing ez neje, ki oly szép, — mint angyal. Erre a többiek egyháyan felkiáltottak: Te igazat mondasz. Mi is láttuk már őt többször, és valóban a kit kegyelme boldogítana, az irigylésre méltó volna, mint ha Csuang-yan (a legnagyobb irdalmi rang) lenne. Az asszony nem ment ki többé Hu-vang-lin fejéből. Rajta jártatva eszt, kiment s az asztalos háza felé tartott, melynek ajtója előtt épén Tien-yu-lan, a mint látszott komor gondolatokba merülve; mert szomorú tekintettel nézett kifele az utcára. Valóban angyali lény, gondola Hu, nem tudva szeméit levenni róla, s méltan lehet irigyelni az asztalostól ily kincsért! Hajjonadéka tornyos alakra volt véve s fénylő lekte haja feje két oldalán mint szárny lebegett. Arca gyönyörűsége nem szorult rízsorpa, s ajkai pirosító nélkül is olyanok voltak, mint két duzzadó cseresznye.

Az ifju ember elragadtatásban nem állotta tovább s oly pillanásokat vetett rá, melyek elárulták érzelmeit. A nő viszonozni látszott szerelmét, legalább ő azt képzelte, hogy remélhet; de mégis úgy tűnt föl előtte, mint egy pompás barackfa, magas ágakkal és dúsz zöld lombbal, a melynek gyümölcséhez nem szabad élni. A nő a küszöbről a háza léptét, melynek ajtaját bezárta maga után s ismét himzéséhez ült, miattal férje hazatértét várta. Hu tehát kénytelen volt távozni.

Nemokára visszatért az asztalos munkájából. „Nyisd ki!” mondá, hangosan kopogtatva az ajtón. Neje beocsátotta, s miattal szegényes ebédjüket elkötötték, Tien-yu-lan mondá: „Valamit kell neked elbeszélnem; de ne haragudj, hanem csak azt mond meg, helyesen vagy rosszul cselekedtem-e?”

— Férj és feleség közt nem szabad ti,

terjedelmében elfogadható. Követelése abban sarkallanak, hogy az eddigi quota-arány változtatlanul maradjon, tehát Horvátország minden egyenes és nem egyenes bevételeinek 45%-át fordítsa az önkormányzati szükségletek fedezésére. Továbbá azt is követeli, hogy a katonai végvidékből nyert bevételek — melyeket Magyarország fölé megtagadott — ezután is Horvátország javára számítassanak. E pont adhatna némi nehézségre okot; azonban az illető összeg mindössze is csak 110,502 frrt tesz. Ezen kívül érint az üznet minden Magyar- és Horvátország közt fenforogó kérdést: a határkereslet, a fumei és dalimát kérdés — e vidékek bekebelezését kívánva — beszél Horvátország pénzügyi önállóságát stb., de minderről csak akadémiai modorban; határozott, szabatosan formulázott követelésről szó sincs.

Az osztrák-magyar konferencia által a Bosznianak és Dalmácziának a közös vámterületbe való bekebelezése, helyesebben „felvétele” vonatkozó törvényjavaslatok és rendelkezések kidolgozására annak idejében kiküldött albizottság tanácskozásait öt napi ülészek után bevégezte. Ezen albizottságban az osztrák kereskedelmi miniszteriumot Bazant miniszteri tanácsos és Kalchberg osztálytanácsos, az osztrák pénzügyminiszteriumot Schuk osztálytanácsos, a magyar kereskedelmi miniszteriumot Matlekovics miniszteri tanácsos és Mihalic miniszteri titkár, végre a magyar pénzügyminiszteriumot báró Salmen Jenő osztálytanácsos képviselték. Az albizottság a monarchia mindkét törvényhozása elé terjesztendő törvényjavaslatot dolgozta ki, melynek végleges szövegét augusztus közepén tartandó közös miniszteri értekezletben fog megállapítani. Időközben a két pénzügyminiszterium a közvetett adóknak s a monopoliának Bosznianban leendő életbe lépésére vonatkozó törvényjavaslatot is ki fogják dolgozni.

— Taaffe gróf lapja, a „Montags Revue” azt fejtegeti, hogy Taaffe, bármennyire megnehezítik is ezt neki az alkotmánypárti lapok, nem a német elem s nem a német eszmék gyakorolnak az irányadó befolyást.

— A cseh kiegyezési alkudozásokról Rieger lapja, a Politik újabb részleteket közöl. E szerint Stremayr és Taaffe miniszterek, kik a ki egyezési akció vezetését magukra vállalták, az egyetemi kérdés megoldását illetőleg abban állapodtak meg, hogy a német egyetemeken beálló üresedés megérkezése képest fognak egyelőre prágai német tanárokat másóra át helyezni, és ezek helyét a prágai egyetemen cseh tanárvélt tanárokkal betöltetni. A tartományi iskolatartás újjászervezése aképpen lenne eszkozlendő, hogy a tanárok felérésére a német, másik felében pedig a cseh pártosok tartozzanak. E tekintetben Auersperg Carthos hg. vállalta magára a közvetítést, hogy a német iskolatartások megfelelő számát lemondásra bírja.

Ha e terv megvalósul, akkor a kormány fel fogja osztálni a cseh tartománygyűlést és meg az öszre új választásokat rendel el, hogy a nagybirtokossággal kötendő kompromisszum alapján oly többséget nyerjen, mely a tartományi iskolatartás újjászervezésére a mondott

értelemben hajlandó és melyet a közjogi opozíciókban egyébként is békélyen szellem leng át.

— Husszein pasa a török kormánybiztos Szerajevoba meérkezett. Fél század díszlás kísérete mint díszörsg.

A közegészségügyi tanács figyelmébe.

(X) Gyermekek temetésénél majdnem mindennapi dolog, hogy a koporsóba zárt tetem bérkocsin vitetik ki örök nyughelyére; s ezen bérkocsi azután egy két óra mulva, a nélkül, hogy valami desinfecionális műtéten ment volna keresztül, ismét a közönség szolgálatára áll.

Most midőn a hólyagos himlő és difteritis járványos alakban szedi áldozatait, felette nagy meggondolásra ad alkalmat ezen eljárás, mert általa sokszor a ragályos betegség, mint azt számtalan példa, s legközelebb az oly jeles W é n i n g e r Vincze halála is igazolja, ki a himlő ragályát szinte ily bérkocsin szedte fel — egész családokra pótolhatatlan veszteséggel szokott sújtani.

Mert hiszen a jóhiszemű közönség alig védheti magát ily veszélyektől másképp, mint ha meilőzi a bérkocsit, vagy pedig saját fogat tart; ily expedien azonban nem elfogadható száz okból, melyek 99-e az, hogy saját fogat nem képes tartani és 100 közül egyik fő ok pedig, hogy néha kényszerülve van bérkocsira szorúni.

Tegyük fel, hogy egy vidám boldog család kimegy egy szép nyári délután kisdedeivel a nagyerdőre, szépen letelepednek az árnyékba, a kisdedek égi örömmel telve futkosnak a zöld fű s apró bokrok között, kísérve szüliek örömrügyással telt örtekinetétől. Jön azonban egy hirtelen borulati, — mert hát mikor nem jön az most? Hová meneküljenek? Csak menél előbb haza, nehogy a kisdedek áthálgassanak. — Igen de már a kövér esőcseppek kopogtatják a fák sűrű lombjait, nincs más menekvés, mint a legközelebbi bérkocsi ernyős fedele. A három nagyobbat elhelyezik az első ülésebe, közepén a legkisebb, s örülnék mindhárom a bekövetkezendő kocsikázásnak, a nyegyedik az anyja ölében döngöcsél s a kerekék első moraja, és a kocsi első himbálása álomba szenderítik, míg három testvérkéje vele átellenben egymás karjaiba fűzött karokkal ott kandikál ki az ernyő alól nagyokat csudálkozva a zuhogó zápor s az ez által okozott víztöcsök felett.

S a boldog szüliek gyönyörrel legeltetik szemüket vidám egészséges gyermekeik felett, pedig ha tudnák szegények, hogy azon a helyen, hol azok ülnek és a hová biztonságba helyezni vették őket, az előtt néhány órával mely egy kisded koporsó volt elhelyezve, melynek tartalma egy élet örömét tette semmivé!

drága gyönyört rejt. Az asztalos házához érve, hangosan köhög, mire a szép nő kilép a küszöbön. Tekintete égető vágyai teljesülését jelentette, még inkább pedig édes szavai. — Kedvesem, kezdé Tien-yu lan, tied minden gondolatom ma úgy, mint holnap és örökké. Azonban ma még türellemmel kell lenniünk. Vendégeim vannak, tehát jój holnap délelőtt. De eszedre kérek, senkinek egy árva szót se szólj róla! S most menj csendesen haza.

Hu magán kívül van a gyönyörtől, hogy boldogsága oly közel. „Eujim én a szép virág!” mormogja magában, miattal ismét visszafelé mőkődése helyére. Az asztalos, kit a dolog, mint könnyen gondolható, nem kevésbé érdekelt, ezuttal csak rövid ideig maradt ki, s már az ajtóból kiáltá nejeinek: — Megtörtént, a mit mondtál? — A nő közlé férjével a csapodárri beszélgetését, s hozzá tette: — Egészen rém bízhatod magad.

Másnap reggel az asztalos, mint minden nap, korán munkára ment. Tien-yu-lan pedig előre nevetett magában. — Hu-vang-lin, te rossz ember, majd megtudod most, hogy milyen asszony vagyok én!

Türelmetlenül siet a pénztárnok a meghatározott órában Tien-yu-lan házába s ettől minden szót nélkül beocsátatik. — Drágám, mond a nő, mily sovárogra váltalak! Hu meg van győződve, hogy szerettetik s mód nélkül tűzbe jön. De ekkor kopogtat az ajtón a férj s Hu, a bántor, reszket felelőben s lehajtja fejét, mintha tüstént ki kellene adnia lelkét.

— Légy nyugodt, vigasztalja a csintalan; itt egy nagy börd, rejtőzél bele. En meg feleintom az ajtót férjemnek, ki valószínűleg csakhamar elmegy s akkor biztosan szülnék minden háborítástól. — A remegő szerelmes gyorsan bebújik a bördbe, a nő pedig kisiet, hogy férjének az

Ha ezt tudnák a szegény szüliek, ha csak sejteneik, hogy azon eltemettet kisded himlő vagy a még veszélyesebb difteritis áldozata lón — mint rohannának ki kisdedeikkel a vészes helyről. De hát nem tudják, mosolyognak, örülnék s legfeljebb az időre haragúsnak, mely jó napokat elronta s őket nem várt költségekbe sodorta.

Másnap, harmadnap azután egy mély száraz köhögés, melynek hangja a szüliek szívet szokta metszeni, jelentkezik s néhány nap múltán talán ugyanazon bérkocsi első ülésén nyugszik a kisded koporsó — s a rövid napok között egy órási hézag állott elő, melyet többé be nem tölt egészen soha az élet minden öröme és vigasza sem.

Nem kívánjuk a sötét képet tovább festeni, de ohajtanánk, ha figyelembe vennék intő sorainkat azok, kiknek ezen dologba belecsúszások van.

Expedienre találni nem volna nehéz — csak ki kellene mondani, mikép holttestek kivitelére egyedül a temetésre rendelt kocsi használható.

Ugyancsak óvatosan kellene eljárni a rendőrségek, orvosoknak, akkor, midőn valamely ragályos beteg szállítanak kórházba — s azt bérkocsi segítségével eszközlik.

Erre nézve ismét egy expedien lenne feltalálendő, a mi azt hiszem nem volna feltette nehéz.

Anna-bál a konyári Sóstón.

... jul. 28. T. Szerk. Ur! A tegnapi Anna-bál a konyári Sóstón kitünően sikerült. A vidám zenéhang, a jókedv és feszletlen öröm zaja még mindig fülemben cseng s nem csoda, ha lefelemben „sajtó hibát” is fedeztet fel a t. szedő ur, a kit szívesen kérek, hogy legyen szives kiigazítani.

Gyönyörű szép idő volt. S már a reggeli órákban igen sok vendég érkezett úgy a vidékről, mint Nagyváradról és Debreczenből is. Gondos mamák, vidám leánykák, kedélyes öreg kar és táncra kész fiatal emberek zajtól öszhangzott a föld. — Az egész nap csupa mulatság volt.

A vacsora igen kedélyesen folyt le, melyet nagyon fűszerezett az, hogy Vértesi Lajos polgártársunk megleckézte a konyári Sóstó évek hosszú során volt derek bérkocsiről, Tornay Ferenczről, indítványozta, hogy Tornay Ferencz emlékére förszoptal emeljenek, melyre az adakozás 5 forinttal megkezdődött. Az indítvány élénk helyesléssel fogadtatván, nevezett czélra következő adakozások történtek: Végh Gyula 1 frr, Pusztay Sándor 1 frr, Nadányi Kornél 1 frr, N. N. 1 frr, Sik Lajos frr, Szép Lajos 1 frr, Dusóczky László 1 frr, Zengei János 1 frr, Bernáth István 1 frr, Jakobovics Aladár 1 frr, Gyulaif József főhadnagy 1 frr, Csáky Sándor 50 kr, Szics András 20 kr, Tóth Gyula 1 frr, Fényes Vincze 1 frr, Szarek 1 frr, Heinrich József 1 frr, Julier Vilmos 1 frr, Sik Lajosné 1 frr, Sesztina Lajosné 1 frr, Verényi Tamás 1 frr, Kiss Károly 1 frr, Jambor Ferencz 2 frr, Lonovics

ajtot kinyissa, mire ez nagy zajjal ront a szobába. — Mi bajod van, férjem? kérdi a nő; miért csinálj oly haragos képet? — Nem tudod? válaszol az asztalos. Pénzre van szükségem és nem tudom honnan vegyek; ha csak ezt a nagy bördöt s a benne levő ruhákat zálogba nem teszem. — Mit? mond a nő megindult hangon, ezt a bördöt akarod elvinni, a mely anyám ajándéka? És megintened? — Nincs más hátra, felel Jang-Ko-csing. Meg kell lenni; azért hát keveset a szóból, ugy sem segítesz vele.

Azzal vállaira veszi a bördöt s elindul a zálogházba, ott vadul néz körül s mogorván kérdezi: — Hol van a pénztárnok? — A jelenlevő hivatalnokok egyike felszóltja, hogy nyissa ki a bördöt, hogy tartalmát megnézhessék. — Nem szükséges, veti ellen Jang-Ko-csing. Csak adjátok ide a pénzt; kétszáz ta elre van szükségem (a mi pénztük szerint körülbelül 600 forint), egy fillérel sem kevesebbre. — Te örült vagy, vágta szavába a hivatalnokok. Nem fizetünk előbb, míg nem látjuk a tárgyakat, melyekre kölcsönözniük kell. — Az asztalos felviszi a bördöt, hogy a bíróság megal, annak itéletét kikérni. — Ha nem fizettek azonnal, mondá az ajtó felé nevre, rosszul fogtok járni.

Akkor egy hang hallatszik a bördönből. — Fizessétek ki a kétszáz taelt, mire ez embernek szüksége van; az által életem mentek meg. — A fiatal emberek figyelnek. Nem az első pénztárnok hangja ez? Hogy fog ily kaland után az üzletfőnök szeme elkerülni? A kétszáz taelt kifizetik az asztalosnak, ki erre kinyitja a bördöt, hogy vissza adja fogójának a szabadságot.

Rákövösen a srégnyentől s összetörve máskik ki Hu-vang-lin szük bördönből, Jang-Ko-csing pedig mosolyogva távozik bördjével s büszkén okos és hű neje.

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

Hu-vang-lin vagy a zálogházi kaland.

— Chinai történet. — *)

Tao Kuang, a jelenleg uralkodó Csing-dinasztiából való császár alatt élt Sang-hai Kuanban, Peicselei tartományban a menyei biradalom közepén egy szorgalmas kézműves, vezetőkénevre Jang, keresztneve Kocsing, ki, nagyobb ügyeket mint sikerrel, az asztalos mesterségét izzte. Még ifjan nőtt velet egy igen szép és ügyes leányt Tient, ki jött tudott rajzolni és virágokat hímezni. A házaspár igen boldogan élt s az egész szomszédosság dicsérete egyetértésüket.

Jang-Ko-csing mindennap kijárt munkára és csak este tért haza, úgy hogy nejeinek sokat kellett egyedül lennie. Tient, ki igen csinos volt és még nem egészen huszonhárom éves, Csün-csie (szószertint szisz arany) leánynevét Yulan-nal (szószertint elefántcsont pad) szerelte fel s most Tien-yu-lan asszonynak hivattott. Férjéhez hasonlóan ő is szerény mozgatta kezeit, reggeltől estig őrve varró asztalánál, de mindemellett is nagyon szegényesen ment a két derék házastársnak.

Sang-hai-Kuan jelentékeny helység, élénk kereskedéssel és forgalommal, mint mindenki tudja. A népes és élénk város déli kapuja előtt állt egy nagy épület, melynek blokkzatán olvasható volt: Tien-csun, azaz zálogház, a mely kiterjedt üzletet folytatott s nagy számú hivatali személyzetet foglalkoztatott, legnagyobb részét Csanzi tartománybeli ifjakat. Ezek közt volt mint első pénztárnok Hu-vang-lin, a ki szép jövedelmet élvezett, következőleg sokat gondolt a szép nőkre, miután

*) E mulató kis történetet Jules Arène kitünő francia író „La Chine familière et galante” című nemrég megjelent művéből vevszük át, melyben szerző, ki hét évig lakott Chinában, a chinaiak szokásait, családi életét stb. igen élénk vonásokban ismerteti.

